

Bergen Byarkiv
Allehelgensgt. 5
5016 Bergen

Ang. eksplosjonsulykken 20. april 1944.

Jeg var 12 år, bodde på Nordnes og skulle sent på skolen den dagen. Derfor var jeg hjemme. Min far var også hjemme den morgenen og satt i en stol med ryggen mot vinduet. Han ble kastet forover med masse glassbiter i bakhodet og nakken. I mange år kom det ut glassbiter fra hodet hans. Vi var en familie med 4 barn fra 16 år til ½ år. Min eldste bror (16 år) jobbet på Bryggen, men kom fra det med et ødelagt kne og skrubbsår. Da vi så det begynte å brenne fra Nykirken og utover tok min mor oss tre yngste barna og begynte å gå mot Årstad. Der hadde vi fått oppgitt en adresse hvor vi skulle innkvarteres ved en ulykke. Det var et stort hus hvor vi fikk det ene barnerommet. Seks mennesker på et barnerom! Der var heldigvis vask på rommet! Vi fikk også et rom i kjelleren, 2 baktrapper ned, hvor vi kunne koke maten vår. Der aulet det med mus. Jeg husker at jeg rusket med døren og så ventet litt før jeg gikk inn der. Vi måtte også benytte kjellerinngangen og baktrappene når vi kom og gikk. Huset på Nordnes hvor vi bodde brente den dagen, så vi mistet alt. Vi ble boende på Årstad til etter freden. Da fikk vi dele en leilighet med en annen familie i noen år til vi fikk egen leilighet. Det siste året under krigen må ha vært spesielt vanskelig for mine foreldre. Vi barn tenkte vel ikke så meget på hvor og hvordan foreldrene klarte å få fatt i mat og klær. Men jeg vet at min mor kjempet hardt for å få butikkene på Årstad til å forstå at vi ikke kunne holde oss til våre gamle butikker for å handle, selv med merker. De skulle først og fremst ha varene til sine egne kunder. Det var nesten som to verdener fra trygge Årstad til Nordnes. Vi var som en annen rase som trengte oss på. Vi visste også at kirken delte ut mat, men det var til folk som hørte til der. Ellers gikk det jo tålig bra med familien vi bodde hos der. Vi hadde jo mest med husholdersken deres å gjøre, og vi barn lekte jo sammen ute.

Fra innsiden av Nykirken, etter 20. april 1944. Foto: ukjent. BBA-1181, Va:5.

I voksen alder tenker jeg ofte på hvordan det måtte være for foreldrene våre med seks mennesker på et lite rom i over et år. Vi måtte jo passes så vi var noenlunde stille og ikke

gjorde for meget av oss. Det var jo selvfølgelig ikke så greit for denne familien heller å ha oss boende så tett innpå seg over så lang tid.

Men ingen var vel mer glad enn oss den dagen vi flyttet ut derfra til hele to rom med delt kjøkken. Dette var litt om det kalde fakta som nok har preget de generasjoner som opplevde krigen og årene etterpå.

Ella